



Arrest

nr. 146 064 van 22 mei 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (verzoeker) en X(verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Hazara te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de provincie Maidan Wardak en bent verhuisd naar Kabul rond uw elfde jaar. Van 1367 (1988-1989) tot 1369 (1990-1991) en van 1372 (1993-1994) tot 1383 (2004-2005) heeft u in Iran gewoond. In Kabul werd u bedreigd door de taliban omdat u werkte als chauffeur voor Haji Nabi Khalili, broer van de vice-president Mohammad Karim Khalili. U verliet Afghanistan en op 12 april 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Uw partner, K.(...) S.(...)(O.V. X), was al eerder vertrokken en vroeg op 2 december 2011 asiel aan. Zij baseerde zich hiervoor op uw problemen. Op 18 januari 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw profiel als chauffeur van een

broer van de vice-president. Het CGVS oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven omwille van uw gebrek aan kennis over Haji Nabi en diens broer door de vaststelling van tegenstrijdigheden betreffende de periode waarin u als chauffeur gewerkt zou hebben alsook door uw niet aannemelijke verklaringen over waarom en hoe u als chauffeur aan de slag zou zijn gegaan. Deze beslissing werd op 11 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

Op 22 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verwees u naar uw oorspronkelijk probleem. U verklaarde dat uw broer H.(...) S.(...) u zou hebben afgeraden om terug te keren omdat uw probleem met de taliban nog steeds actueel is. Ook haalt u aan dat er in uw weigeringsbeslissing stond geschreven dat u sommige data niet correct had verteld. U stelt dat men in Afghanistan geen exacte data gebruikt en dat u de data bij benadering zei.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de taskara's van uw kinderen M.(...) en A.(...) S.(...), uw rijbewijs, een brief van het district Char Qalai Wazirabad dd. 11.11.1391, een brief van de politie dd. 07.05.1392, een brief van de Gholgola groep dd. 10.11.1391, een arbeidscontract dd. 03.01.1990 en een enveloppe. Uw echtgenote legt tevens haar taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag op 18 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring als zou u chauffeur zijn geweest van de broer van de vice-president. De Commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen omwille van uw gebrek aan kennis over Haji Nabi en diens broer; de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende de periode waarin u als chauffeur gewerkt zou hebben; en uw niet aannemelijke verklaringen over waarom en hoe u als chauffeur voor Haji Nabi zou beginnen werken zijn. Deze beslissing werd op 11 juni 2013 door de RVV bevestigd. Tegen deze beslissing diende u geen cassatieberoep in. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS, p. 8). Met name stelt u dat uw verklaarde problemen ten gevolge van uw activiteiten als chauffeur van de broer van de Afghaanse vice-president, nog steeds actueel zijn. U voegt hieraan toe dat uw broer drie à vier keer werd benaderd door onbekenden die uw adres vroegen (CGVS, p. 9). Ook vroegen ze winkeliers en burens naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 9). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Betreffende de door u neergelegde documenten waarmee u uw verklaarde asielproblemen wilt aantonen - een brief van het district Char Qalai Wazirabad dd. 11.11.1391 (30.01.2013 volgens de westerse kalender), een brief van de politie dd. 07.05.1392 (29.07.2013), een brief van de Gholgola groep dd. 10.11.1391 (29.01.2013) en een arbeidscontract dd. 03.01.1390 (23.03.2011) -, dient te worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerhande (ver)vals(t)e documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en kunnen dergelijke stukken op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Bovendien hebben de attesten waarin uw problemen bevestigd worden en die afgeleverd zouden zijn door de ouderen van uw wijk, de politie en uw werkgever een sterk gesolliciteerd karakter. Ze werden ook pas opgesteld nadat er inzake uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen. Uw problemen worden in deze attesten trouwens slechts zeer vaag omschreven. In de verklaring van de ouderen van uw wijk wordt enkel vermeld dat u meermaals

bedreigd werd door verschillende talibangroepen. In de twee andere attesten wordt slechts melding gemaakt van bedreigingen door onbekenden en tegenstanders van de regering. Op basis van welke informatie deze verklaringen werden opgesteld kan tot slot nergens uit afgeleid worden. Uit niets blijkt tevens dat u het arbeidscontract waarin vermeld wordt dat u werkte als chauffeur niet eerder had kunnen neerleggen.

Betreffende uw verklaringen dat er in uw weigeringsbeslissing stond geschreven dat u sommige data niet correct had verteld en dat men in Afghanistan geen exacte data gebruikt waardoor u de gevraagde data bij benadering vertelde, bijvoorbeeld omtrent de aanslag op de auto van Haji Nabi (verklaring meervoudige aanvraag, punt 19), dient te worden vastgesteld dat de weigeringsbeslissing in zijn geheel dient te worden gelezen en dat de beslissing niet louter is gebaseerd op enkele verkeerd of vaag vermelde data. Meer bepaald kon het CGVS geen geloof hechten aan uw beweringen omwille van uw gebrek aan kennis over Haji Nabi en diens broer, door de vaststelling van tegenstrijdigheden betreffende de periode waarin u als chauffeur gewerkt zou hebben, alsook door uw niet aannemelijke verklaringen over waarom en hoe u als chauffeur zou beginnen werken zijn. De RVV volgde deze beoordeling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, sinds 1383 (2004-2005 volgens de westerse kalender) woonde u in Kabul (CGVS, p. 3). Ook uw echtgenote verbleef in Kabul (CGVS echtgenote, p. 3). U stelt dat u voor uw verklaarde problemen - die ongeloofwaardig werden bevonden -, een goed en makkelijk leven had in Kabul (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote verklaart dat ze een goed en normaal leven in Kabul had en dat jullie er geen financiële problemen hadden (CGVS echtgenote, p. 7). U hebt nog steeds contact met uw broer, zussen, oom langs vaderszijde - tevens uw schoonvader - en diens zonen, die allen in Kabul wonen (CGVS, p. 6-8). Daarnaast stellen zowel uw echtgenote als u dat er buiten uw beweerde problemen met de taliban geen andere redenen zijn waarom jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 8). Zoals eerder werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw problemen met de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor een terugkeer naar Kabul kunnen worden beschouwd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

De taskara's van uw kinderen M.(...) en A.(...) S.(...) en de taskara van uw echtgenote bevatten louter informatie omtrent de identiteit van de betreffende personen doch ze bevatten geen informatie in verband met de door u verklaarde problemen. Hetzelfde moet worden gezegd over uw rijbewijs. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van Kabul en bent getrouwd met K.(...) G.(...) H.(...) (O.V. 6.993.560). In Kabul werd jullie

gezin bedreigd door de taliban omdat uw partner werkte als chauffeur voor Haji Nabi Khalili, de broer van de vice-president Mohammad Karim Khalili. Begin oktober 2011 verliet u Afghanistan en op 2 december 2011 diende u samen met uw minderjarige kinderen M.(...) en A.(...) S.(...) in België een eerste asielaanvraag in. Uw echtgenoot kwam u later vervoegen en vroeg op 12 april 2012 samen met uw toen minderjarige zoon M.(...) asiel aan. Op 18 januari 2013 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de beroepsactiviteiten van uw echtgenoot die aan de basis lagen van de verklaarde problemen. Deze beslissing werd op 11 juni 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in. Op 22 oktober 2013 diende u, net als uw partner, een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag verwijst u naar het oorspronkelijk probleem van uw echtgenoot en de door hem neergelegde nieuwe documenten. Daarnaast legt u uw taskara neer.

B. Motivering

U verklaart dat alle redenen voor uw asielaanvraag gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot, G.(...) H.(...)K.(...)(OV. 6.993.560) (CGVS, p. 7). U haalt zelf geen andere problemen aan (CGVS, p. 8). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag op 18 januari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring als zou u chauffeur zijn geweest van de broer van de vice-president. De Commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen omwille van uw gebrek aan kennis over Haji Nabi en diens broer; de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende de periode waarin u als chauffeur gewerkt zou hebben; en uw niet aannemelijke verklaringen over waarom en hoe u als chauffeur voor Haji Nabi zou beginnen werken zijn. Deze beslissing werd op 11 juni 2013 door de RVV bevestigd. Tegen deze beslissing diende u geen cassatieberoep in. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS, p. 8). Met name stelt u dat uw verklaarde problemen ten gevolge van uw activiteiten als chauffeur van de broer van de Afghaanse vice-president, nog steeds actueel zijn. U voegt hieraan toe dat uw broer drie à vier keer werd benaderd door onbekenden die uw adres vroegen (CGVS, p. 9). Ook vroegen ze winkeliers en burens naar uw verblijfplaats (CGVS, p. 9). Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat uw verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Betreffende de door u neergelegde documenten waarmee u uw verklaarde asielproblemen wilt aantonen - een brief van het district Char Qalai Wazirabad dd. 11.11.1391 (30.01.2013 volgens de westerse kalender), een brief van de politie dd. 07.05.1392 (29.07.2013), een brief van de Gholgola groep dd. 10.11.1391 (29.01.2013) en een arbeidscontract dd. 03.01.1390 (23.03.2011) -, dient te worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerhande (ver)vals(t)e documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en kunnen dergelijke stukken op zich niet

volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Bovendien hebben de attesten waarin uw problemen bevestigd worden en die afgeleverd zouden zijn door de ouderen van uw wijk, de politie en uw werkgever een sterk gesolliciteerd karakter. Ze werden ook pas opgesteld nadat er inzake uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen. Uw problemen worden in deze attesten trouwens slechts zeer vaag omschreven. In de verklaring van de ouderen van uw wijk wordt enkel vermeld dat u meermaals bedreigd werd door verschillende talibangroepen. In de twee andere attesten wordt slechts melding gemaakt van bedreigingen door onbekenden en tegenstanders van de regering. Op basis van welke informatie deze verklaringen werden opgesteld kan tot slot nergens uit afgeleid worden. Uit niets blijkt tevens dat u het arbeidscontract waarin vermeld wordt dat u werkte als chauffeur niet eerder had kunnen neerleggen.

Betreffende uw verklaringen dat er in uw weigeringsbeslissing stond geschreven dat u sommige data niet correct had verteld en dat men in Afghanistan geen exacte data gebruikt waardoor u de gevraagde data bij benadering vertelde, bijvoorbeeld omtrent de aanslag op de auto van Haji Nabi (verklaring meervoudige aanvraag, punt 19), dient te worden vastgesteld dat de weigeringsbeslissing in zijn geheel dient te worden gelezen en dat de beslissing niet louter is gebaseerd op enkele verkeerd of vaag vermelde data. Meer bepaald kon het CGVS geen geloof hechten aan uw beweringen omwille van uw gebrek aan kennis over Haji Nabi en diens broer, door de vaststelling van tegenstrijdigheden betreffende de periode waarin u als chauffeur gewerkt zou hebben, alsook door uw niet aannemelijke verklaringen over waarom en hoe u als chauffeur zou beginnen werken zijn. De RVV volgde deze beoordeling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, sinds 1383 (2004-2005 volgens de westerse kalender) woonde u in Kabul (CGVS, p. 3). Ook uw echtgenote verbleef in Kabul (CGVS echtgenote, p. 3). U stelt dat u voor uw verklaarde problemen - die ongeloofwaardig werden bevonden -, een goed en makkelijk leven had in Kabul (CGVS, p. 8). Ook uw echtgenote verklaart dat ze een goed en normaal leven in Kabul had en dat jullie er geen financiële problemen hadden (CGVS echtgenote, p. 7). U hebt nog steeds contact met uw broer, zussen, oom langs vaderszijde - tevens uw schoonvader - en diens zonen, die allen in Kabul wonen (CGVS, p. 6-8). Daarnaast stellen zowel uw echtgenote als u dat er buiten uw beweerdde problemen met de taliban geen andere redenen zijn waarom jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 8). Zoals eerder werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake uw problemen met de taliban zodat deze niet als een ernstige belemmering voor een terugkeer naar Kabul kunnen worden beschouwd.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

De taskara's van uw kinderen Mogeda en Ali Senah en de taskara van uw echtgenote bevatten louter informatie omtrent de identiteit van de betreffende personen doch ze bevatten geen informatie in verband met de door u verklaarde problemen. Hetzelfde moet worden gezegd over uw rijbewijs. De door u neergelegde enveloppe toont louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers' eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas en de afwezigheid van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in de stad Kabul. In zijn arrest nr. 104 831 van 11 juni 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van hun huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven.

De Raad wenst te benadrukken dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Reeds van bij verzoekers eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling en de problemen ten gevolge hiervan ongeloofwaardig waren. In het kader van huidige asielaanvraag blijft verzoeker bij de door hem initieel aangehaalde asielmotieven met als gevolg dat de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. Te meer daar uit informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerhande (ver)vals(t)e documenten op eenvoudige manier verkrijgbaar zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en kunnen dergelijke stukken op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas op te heffen.

Daarnaast kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden vaststellen dat de attesten waarin zijn problemen bevestigd worden en die afgeleverd zouden zijn door de ouderen van zijn wijk, de politie en de werkgever een gesolliciteerd karakter vertonen. Ze werden ook pas opgesteld nadat er inzake verzoekers eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen. Deze documenten ontberen dienvolgens objectieve bewijswaarde.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij onderhavig verzoekschrift een print voegt van het internet waarop het logo van de Gholghola groep staat. De Raad kan vaststellen dat dit logo enigszins verschilt van de logo's op de door verzoeker bijgebrachte documenten, zijnde het arbeidscontract daterend van 2011 en een brief van de Gholghola groep van 2013. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift zelf vast dat het logo op internet verschilt met dat van zijn arbeidscontract, doch meent dat aangezien het arbeidscontract van 2011 dateert het best mogelijk is dat het logo werd gemoderniseerd om op de website te plaatsen en meent dat eventuele vervalsers bezwaarlijk de moeite zouden nemen om het logo aan te passen. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat het arbeidscontract een authentiek stuk is. Hierbij stelt de Raad overigens vast dat de HR manager van de Gholghola groep het desbetreffende arbeidscontract ondertekende op "28-12-1384", terwijl de aanvangsdatum van het contract "03/01/1390" en de einddatum "31/01/1391" betreft. Het is echter niet aannemelijk dat een HR manager een contract ondertekent waarbij de werkelijk uitvoering van het contract zich zoveel jaar later situeert, hetgeen de authenticiteit van het stuk meteen op de helling zet.

Het argument dat verzoeker niets afwist van de asielprocedure in België en dat hij vervolgens zelf diende in te staan voor het bewijs van zijn asielrelaas, doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Ongeacht de inspanningen die verzoekers hebben gedaan om alsnog bewijzen aan te voeren, kunnen verzoekers met deze stukken niet aannemelijk maken dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekers maken, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul ten slotte, stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan

het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict" van 25 juni 2014 en COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan Security Situation" van januari 2015) blijkt dat de stad, die bereikbaar is via de luchthaven, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Kabul plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij plegen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in de stad, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dan ook voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidsmedewerkers en hun wagens. Niettegenstaande de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, zijn Afghaanse burgers geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden en zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor. Dit patroon houdt nog steeds stand, zelfs tijdens de sterke toename van aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. De opstandelingen viseren sinds begin 2014 uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, maar het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Aangezien het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul zeer laag.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie aan die de voormelde uitgebreide en gedetailleerde analyses kunnen ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschriften de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF